

faa velkomne de Forslag, der mig bekjendt ere fremkomne andetsteds. Saa var man bange for, at Væresmedlemmerne skulde trække sig tilbage og Kommunebidragene blive mindre. Til at Væresmedlemmerne skulde trække sig tilbage, ser jeg ikke nogen fornuftig Grund. Bliver denne Bevægelse af større Omfang end nu, og det er ganske vist Haabet og Forudsætningen for denne Lov, saa tror jeg ikke, at de, der nu støtte Bevægelsen, medens den er svag, skulde trække sig tilbage, naar den bliver kraftigere. Og hvad Kommunerne angaar, saa maa det vel erindres, at der i denne Lov foruden det større Bidrag fra det Offentlige tillige tilsiges Bidrag i andre Retninger, nemlig gennem Sygehus og Kjørsler paa Landet. Det Sidste vil have megen Betydning, det Første kan ogsaa faae det, men det kommer jo iøvrigt an paa, hvorledes Forholdene i det Hele ville ordne sig. Jeg tillod mig før at gøre opmærksom paa, at medens det forekom mig, at Forslagets Grundtanke i det Hele har faaet Tilslutning, saa har der dog været nogle ærede Medlemmer, der have taget Afstand derfra. Dette gjælder f. Ex. det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Henning Sensen). Det ærede Medlem var meget fortrolig med Ministerens Tankegang og sagde: Saaledes har Ministeren tænkt; saaledes maa Ministeren have tænkt! Det ærede Medlem burde have tilføjet: Saaledes vil jeg have, at Ministeren skal have tænkt, thi ganske heldig med at analysere Ministerens Tankegang var det ærede Medlem ikke. Jeg kan ikke her ved Forhandlingen af dette Lovforslag gaa ind paa en udførlig Redegjørelse af min Tanke med og Begrundelse af Ulykkesforsikringslovsforslaget, og det behøves vel heller ikke overfor det ærede Medlem, der jo syntes fortrolig med, hvad der er fremkommet i det andet Thing, og derfor vil vide, at jeg der med en vis Udførlighed har begrundet, hvorfor jeg mener, at man kunde stille sig anderledes med Hensyn til dette Lovforslag. Jeg skal derfor ikke her gaa stort ind paa dette, men kun nævne lidt derom. Medens vi, som sagt, bygge Sygekasselovforslaget paa, hvad vi have, bygge vi Ulykkesforsikringslovsforslaget paa Noget, vi ikke have, paa noget Ukjendt. Der er vel her en frivillig Bevægelse oppe, men den har en helt anden Karakter. Spørgsmaalet er jo der, hvad man kan lægge som Produktionsudgifter over paa de vedkommende Næringer, og der har jeg vedkjendt mig, at Ulykkestilsældene kunde man lægge over derpaa. Saa siger det ærede Medlem: Men saa maatte Ministeren tage de kortere Tilsælde

med, og det har han ikke gjort, fordi han vil forcere Folk til at gaa ind i Sygekasserne og sikkre sig i dem; derfor har han ikke taget dem med. Det er ikke rigtigt; det vilde ikke være nogen Grund, der havde nogen virkelig afgjørende Betydning. Nei, Grunden for mig er en anden. Medens jeg nemlig mener, at ved Ulykkestilsælde, der ramme som Undtagelser, Ulykkestilsælde, der tilføre Vedkommende Invaliditet hele Livet og ofte medfører Døden, vilde Udgifterne, hvor det er en Familieforsørger, kunne paabyrdes Produktionen som Udgift, fordi Vedkommende ikke er i Stand til at stikke sine Penge i Forsikringer, saa staar Sagen ganske anderledes for kortere Tilsælde, som ramme grumme Mange og have stor Vished med Sygdomstilsælde. Der er nemlig den Forskiel mellem Sygdomstilsælde og Ulykkestilsælde af mere betydelig Art, af livsfarlig Bestaafenhed, at Sygdomme dog er Noget, der rammer omtrent alle Medlemmer i Samfundet, og som det ligger nært at sikkre sig overfor, ligesom dette er overkommeligt. De nævnte Ulykkestilsælde ere derimod Undtagelser, som kun ramme Faa. Derfor kan man opstille andre Regler overfor dem. De Ulykkestilsælde, hvis Virkninger forløbe i kort Tid, have overordentlig stor Vished med Sygdomstilsælde, og derfor kunde det ikke være rigtigt at lægge dem over som tvungen Byrde paa Produktionen; man maatte henvisse dem til at staa paa samme Maade som Sygdomstilsælde. Det har i ethvert Tilsælde været min Hovedtanke. Det ærede Medlem mente, at jeg til en vis Grad havde sat disse Forslag organisk i Forbindelse med hinanden, men det har jeg aldeles ikke gjort. Det ærede Medlem vil vide, at man i Landsthinget — jeg tror ikke, det blev afgjort, men det kom dog frem i Betænkningen — udtalte sig for, at kun de, der vare sygeforsikrede, skulde være ulykkesforsikrede. Det var en organisk Forbindelse, og det har jeg meget bestemt modsat mig, hvad det ærede Medlem vist nok vil erindre af den ganske simple Grund, at jeg siger — jeg har allerede fremsat Tanken før — at fordi man kan kræve af en Mand, at han skal sikkre sig imod korte Tilsælde, der ramme ham, kan man ikke forlange, at han hele Livet igjennem skal forsikre sig, og man kan ikke sige til ham: Du skal Intet have, naar den store Ulykke rammer Dig, saafremt Du ikke er sygeforsikret. Det vilde efter min Mening være et uretfærdigt Brud paa Principet Ulykkesforsikring. Derfor har jeg modsat mig det, og jeg tror ogsaa, at Landsthinget er enigt med mig derom; det faae vi at se, naar denne Sag snart kommer frem.